

[Hans Hækkerup]

Det, den nye regering så præsenterede offentligheden for, var da også et lusket kompromis, en nulløsning for 1989 og nedsættelse af en forsvarskommission, hvor man så kunne sylte problemerne.

Men sådan leger man ikke med Socialdemokratiet. Vi fremsatte et beslutningsforslag om, at regeringen skulle give en redegørelse om en forsvarsordning. Da CD og Kristeligt Folkeparti var faste i kødet, lykkedes det faktisk at tvinge regeringen til inden udgangen af oktober at fremlægge forslag til beslutning om bevillingsrammer, styrkemål, strukturændringer, rationaliseringer og materielanskaffelser for finansårene 1989, 1990 og 1991.

Så kom ministerens redegørelse. Jeg vil godt sige, at vores skuffelse var stor. Selv om forsvarsministeren er kendt for ikke at fortale sig eller for at sige for meget, vil jeg mene, at der her næsten er tale om en ny personlig rekord.

Vi havde på forhånd sagt, at hvis regeringen spillede ud med en ren nulløsning, troede vi også, at vi ville kunne blive enige om det indholdsmæssige i løbet af en måneds tid, men desværre var der tale om en sminket nulløsning, selv om det ikke er muligt af redegørelsens krystalklare formuleringer at se med præcis hvor meget.

F.eks. siges det om det danske bidrag til NATO's infrastrukturprogram, at regeringen efter afslutningen af Forsvarskommissionens vurdering vil tage stilling til, om der bør stilles forslag om en ændret bevillingspraksis på dette område. En ændret bevillingspraksis – hvad betyder denne kryptiske formulering? Betyder det f.eks., at stigningerne i bidraget, som der i øvrigt gøres en del ud af at omtale i redegørelsen, skal holdes uden for forsvarsrammen? I så fald betyder det 50 mio. kr. ekstra det første år og 100 mio. kr. det næste år.

Vores holdning er, at stigningen i infrastrukturbidraget skal holdes inden for forsvarsrammen. Det kan godt være, at pengene i nogle tilfælde gives bedst ud som fælles NATO-projekter. Så må man bare vide, at man må prioritere.

Der er også en kryptisk formulering om, at indtægter ved afhændelse af forsvarrets arealer og ejendomme tilgår forsvaret, således at tilskyndelsen til rationaliseringer øges. Vi mener, at det er i orden, at forsvaret, i øvrigt i modsætning til de fleste andre statsområder, får lov til at beholde rationaliseringsgevinsten. Men når

man så taler om privatisering, f.eks. af Statens Konfektionsfabrik og Orlogsværftet, betyder det så, at et eventuelt provenu ved at privatisere dem skal gå lige i forsvarrets kasse?

Begrundelsen for, at der skal ydes en ekstra bevilling til at opretholde den permanente FN-beredskabsstyrke, er også uklar, ikke mindst når når man tager i betragtning, at man får udgifterne refunderet af FN. Hvis FN er bagud med refusionen, er det så Udenrigsministeriets konto, der dækker mankoen?

Kort og godt: Vi er imod, at man sminker en nulløsning. Men vi er selvfølgelig parate til at lytte, hvis regeringen kan fremkomme med en fornuftig argumentation for de ting, den har lagt ind her. Men under ingen omstændigheder kan vi acceptere en eller anden form for løfteparagraf om, at infrastrukturbidraget skulle kunne holdes inden for forsvarsrammen.

Da forsvarsministeren fremlagde sin redegørelse på pressemødet i Forsvarsministeriet, gjorde han meget ud af at forklare, at der ikke er meget galt i, at det er den samme ramme som i den tidligere regerings udspil. Det lød unægtelig interessant. Imidlertid har den radikale ordfører, hr. Jørgen Estrup, også udsendt en pressemeddelelse, og dér fastslår han med syvtommersøm, at der er tale om en ren nulløsning. Jeg har faktisk lidt svært ved at forstå, at både forsvarsministeren og hr. Jørgen Estrup skulle kunne have ret på én gang. Den tidligere regering foreslog en klar forhøjelse af forsvarsbudgettet, og forsvarsministeren mener altså, at det stort set er den samme ramme som i den tidligere regerings udspil. Hr. Jørgen Estrup siger, at det er en ren nulløsning.

Derfor vil jeg spørge hr. Jørgen Estrup, hvordan han egentlig opfatter de 3 punkter, jeg har nævnt: infrastrukturbidraget, privatiseringen og FN-styrkerne.

Det andet store problem, som jeg ser i redegørelsen, er forslaget om en nedsættelse af værnepligtslønnen i de første 4 måneder til lomme-pengeniveau. Her er der faktisk tale om et nyt forslag, et forslag, som ikke indgik i den tidligere regerings udspil. Jeg tilhører selv den generation af DSU'ere, som arbejdede på, at vi skulle have indført en fornuftig betaling til de unge, der aftjener deres værnepligt. Når det er sådan, at kun en lille del af en årgang unge mænd indkaldes til aftjening af værnepligt, skal de også have en aflønning, som står i et rimeligt forhold